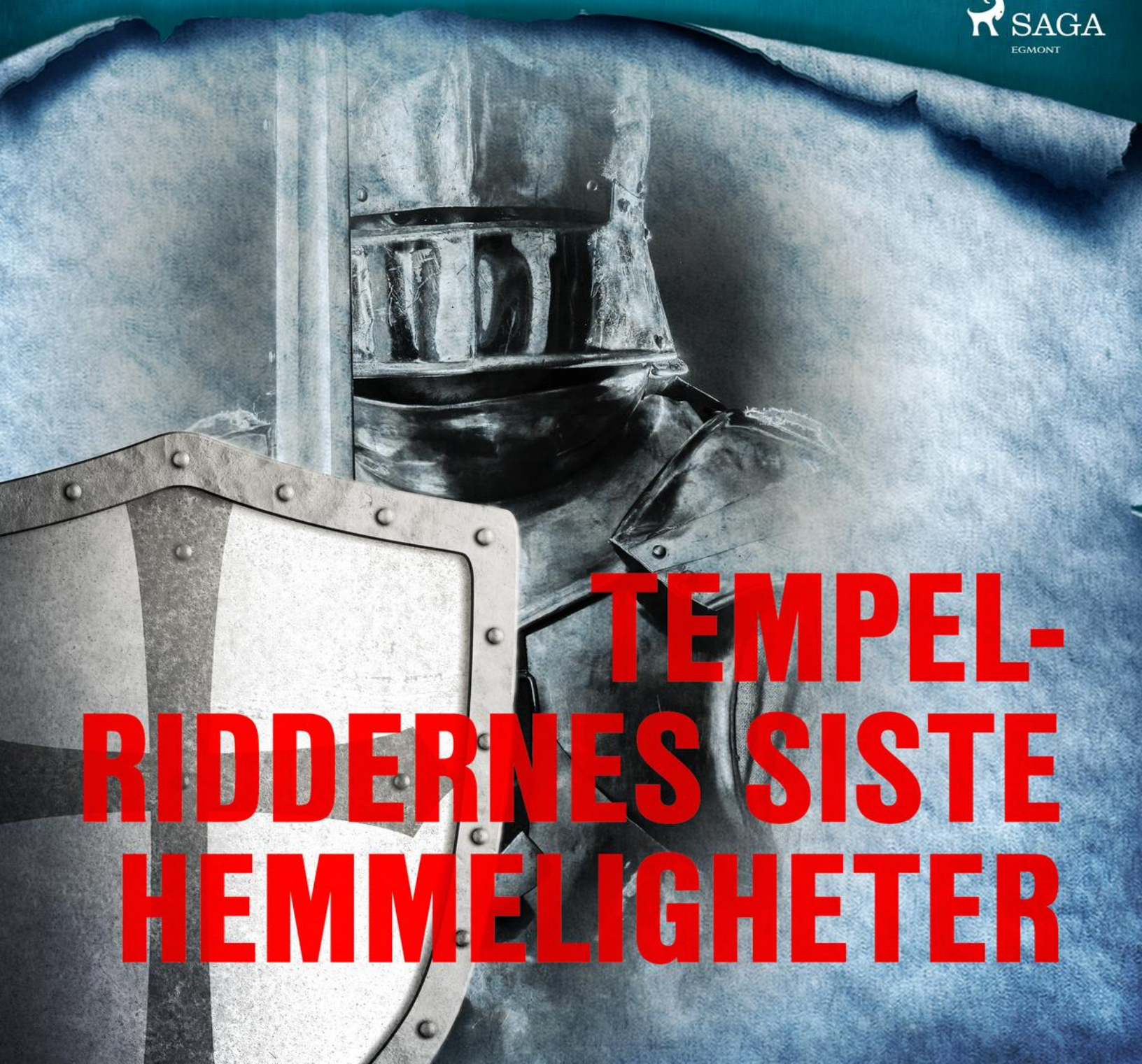

ALL VERDENS Historie

 SAGA
EGMONT

**TEMPEL-
RIDDERNES SISTE
HEMMELIGHETER**

ALL VERDENS Historie

 SAGA
EGMONT

**TEMPEL-
RIDDERNES SISTE
HEMMELIGHETER**

All Verdens Historie

Tempelriddersnes siste hemmeligheter

SAGA Egmont

Tempelriddernes siste hemmeligheter

Shutterstock

Copyright © 2019, 2020 All verdens historie and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726401523

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

Tempelriddernes siste hemmeligheter

For historikere er middelalderen fremdeles omgitt av et slør av mystikk. På den ene siden forteller kilder om maktsyke konger og korrupte paver som hersket i en tid da sult, sykdom og undertrykkelse var hverdagskost. På den annen side begynte edle idealer å blomstre. Ledet av en blind tro på Guds ord ble nye, hellige ridderordener de svakes beskyttere.

Sterkest sto tempelridderne, som var elsket av folket og hvis kodeks var selve innbegrepet av ære. Men langsomt trådte ridderne – ifølge ryktene på den tiden – over til den mørke siden.

Guds tjenere inngikk allianser med muslimske fyrster, dyrket djevelritualer og ble korrumperte av sine enorme rikdommer. Og så en dag besluttet ordenens farligste fiende å slå til – med fatale følger. Dette er historien om tempelriddernes undergang, deres ubeskrevne liv i festningene og jakten på ordenens umåtelige formuer.

God lesning!

1. Tempelriddernes undergang

*I 200 år var tempelridderne blant
middelalderens sterkeste makter, til en
forgjeldet konge og en skremt pave utslettet
ordenen. I dag leter historikere etter sannheten
om brødrene, som samlet umåtelige
rikdommer, innrømmet djeveldyrkelse – og
muligens levde videre i det skjulte.*

Den 18. mars 1314 sent på ettermiddagen frakter en båt to menn ut på Seinen til den lille øya Île des Juifs. Sola er i ferd med å gå ned over Paris idet mennene blir satt i land. Her kan de se bålet som de om litt skal brennes på. Bålet er ikke stort, som andre henrettelsesbål i middelalderen. Det består bare av noen få vedkubber – og det av en helt spesiell grunn: Mennene skal brennes langsomt, så de får tid til å bekjenne sine synder. Med flammene slikkende oppetter beina skal de innrømme sitt kjetteri, før de møter Gud.

Den ene av mennene er Jacques de Molay, stormester for tempelridderne. Tittelen som stormester gjør på papiret Jacques de Molay til en av Guds viktigste tjenere og anfører for Europas kanskje mest slagkraftige hær.

Men i Frankrike på 1300-tallet er ingen ting som det pleier. De siste sju årene har de Molay tilbrakt i fangekjelleren til den franske kong Filip 4. Under grufull tortur har stormesteren innrømmet at han har stått i spissen for en av de mest avskyelige gjerninger en kristen kan forestille seg: tilbedelse av andre guder og utførelse av

djevleske ritualer, der ridderne hans urinerte på Jesu kors og deltok i homoseksuelle orgier. Nå skal Jacques de Molay brennes på bålet for sine misgjerninger. Kildene forteller at de Molay og hans ordensbror, Geoffroy de Charney, ble brent i flere timer før døden omsider inntraff – og tempelridderne æra tok slutt.

Tempelridderne tid var kjennetegnet av et ekstraordinært heltemot i kampen for kristendommen, men på begynnelsen av 1300-tallet virket det som alle ordenens fortjenester var glemt.

I stedet snakket alle om djeveldyrkelse. Ridderne var blitt ofre for en konspirasjon der Frankrikes konge og pavestolen nådeløst sørget for å få tempelridderordenen utryddet. Den sakte ilden på bålet pinte livet av Jacques de Molay, og med seg i døden tok han sin viten om tempelridderne relikvier, deres dype hemmeligheter og ordenens skjulte skatter.

På 1200-tallet hadde ridderne, med de Molay i spissen, verden i sin hule hånd, og nå er alt forbi. Helt siden stormesteren trakk sitt siste sukk har historikerne prøvd å grave frem sannheten om hvordan tempelridderne ble utslettet.

NI MUNKER BLE VERDENS MEKTIGSTE

Beretningen om tempelridderne begynner med ni fattige munkar som blir vekket av Guds ild og setter seg fore å beskytte de tusener av kristne pilegrimer som valfarter til Jerusalem.

På veien gjennom Midtøsten lurar muslimske overfallsmenn. Fra bevarte dokumenter vet historikerne at en fransk adelsmann ved navn Hugues de Payens i 1119 fikk audiens hos kongen av Jerusalem. Adelsmannen ba om lov til å stifte en orden bestående av ni gudfryktige menn

som kunne beskytte kristne på pilegrimsferd. På dette tidspunktet var det alminnelig kjent at reisen gjennom Midtøsten kunne være svært farlig, og de Payens var villig til å bryte med alle prinsipper for å beskytte de kristne pilegrimene i Det hellige land: Munkene skulle bevæpnes med sverd – uhørt i en tid da Guds folk knelte i bønn, mens ridderne kjempet.

Kong Balduin av Jerusalem lot seg begeistre av de Payens' oppildnede tale og tildelte på stedet de ni mennene hovedkvarter på Tempelhøyden i Jerusalem – et av verdensreligionens helligste steder. Her hadde jødernes legendariske kong Salomo bygd et tempel til paktens ark med de ti bud. Med tiden skulle Tempelhøyden bli opphavet til navnet på Hugues de Payens' nye orden – tempelridderne.

RYKTER FORTALTE OM HEMMELIGE SKATTER

Ordenens første år er ikke så godt beskrevet, men enkelte kilder forteller at ridderne leide franske murere og steinhoggere, som fikk beskjed om å grave i jorda under Tempelhøyden. Helt fra begynnelsen insisterte ridderne på å holde arbeidet hemmelig, og derfor begynte ryktene fort å gå om den nye, kristne ordenen. Hva gravde brødrene etter? Var de leid av paven? Og hva holdt de på med i det hemmelige hovedkvarteret sitt?

På få år ble krigerordenen omspunnet av myter. Rykter fortalte at gangene under Jerusalem skjulte store skatter, og at ridderne hadde gravd opp kristendommens aller helligste relikvier fra den steinete jorda. I gangene under Jerusalem hadde de ni ridderne angivelig funnet Jesu kors, hans likklede og den hellige gral – ja, kanskje paktens ark også. Middelalderens ryktesmeder smurte tykt på.

Hva tempelridderne gravde etter, er aldri oppklart, men sikkert er det at det finnes et nettverk av tunneler under Tempelhøyden. Det oppdaget den britiske offiseren Charles Warren i 1867, da han som den første ledet arkeologiske utgravninger i Jerusalem. Akkurat som nå var byen på 1800-tallet et politisk og religiøst vepsebol, så Warren og hans soldater fra hærens Royal Engineers hadde vanskeligheter med å få tillatelse til å grave i området. I realiteten ga de muslimske herskerne bare tillatelse til utgravninger i området rundt Tempelhøyden, så Charles Warren lot som han gravde ved foten av Tempelhøyden, mens han i all hemmelighet boret seg vannrett inn i fjellet.

Her støtte Warren på en rekke tunnler og kamre samt det han mente måtte være ruinene etter Herodes' tempel. Kong Herodes var romernes lydkonge og hadde anlagt tempelet sitt på ruinene av Salomos tempel, som var blitt ødelagt av babylonerne i 586 fvt.

Ut fra byggestilen og steinenes tilstand konkluderte Charles Warren at funnet virkelig var kong Herodes' tempel og tegnet blant annet en grunnplan over bygningen. Dessuten fant han murer, brønner og akvedukter som stammet fra tiden rundt begynnelsen av vår tidsregning.

Uheldigvis forstyrret Warrens gravearbeid bønnene i al-Aqsa-moskéen på toppen av Tempelhøyden. Gruppen ble angrepet av rasende muslimer, og snart ble Warren tvunget til å innstille utgravingsarbeidet. Siden den gang har arkeologer ønsket å følge opp Warrens arbeid, men religiøse spenninger mellom muslimer og jøder har stort sett umuliggjort ytterligere utgravninger under og på selve Tempelhøyden.

EN ENKELT SETNING BLE FATAL

Ingen vet i dag om tempelridderne virkelig fant noe under bakken i Jerusalem i ordenens første år. Til gjengjeld vet historikerne med sikkerhet at stifteren Hugues de Payens etter få år begynte å legge fundamentet for sin mektige orden.

Riddernes hjelp til pilegrimene i Det hellige land gjorde på kort tid ordenen svært populær i Europa. Historiene om de modige forsvarerne av troen gikk fra munn til munn. Fyrster og adelsmenn sto i kø for å donere til ordenen. Foruten store pengegaver mottok ridderne jordbrukseiendommer – komplett med bønder og faste inntekter.

I 1131 gikk det så langt at Aragóns konge, Alfons, rett og slett testamenterte hele kongeriket sitt til tempelridderne og to andre ordener. Og etter hvert som ordenens ry vokste, strømmet det til unge menn som ville slutte seg til tempelridderne. Hugues de Payens måtte innse at det var nødvendig å få styr på den hurtigvoksende munkeordenen ved hjelp av lover. Sammen med abbed Bernhard av Clairvaux satte han seg ned og begynte å forfatte en ridderkodeks, et sett med leveregler ridderne skulle være bundet av.

I ridderkodeksen fantes det regler for alt fra lengden på skjegget til hva slags mat ridderne skulle få servert til formiddagsmat på fredager. Kodeksen kom med tiden til å inneholde 609 utførlige regler og retningslinjer, og viktigheten av ydmykhet og askese ble understreket igjen og igjen. For eksempel måtte to riddere dele én tallerken ved middagsbordet – en regel som fortsatte å gjelde selv da ordenen var blitt rik og mektig. Selvfølgelig måtte ridderne også leve i sølibat, og det var forbudt for brødrene å friste hverandre ved «å fortelle om tidligere seksuelle bedrifter.»

Historikere er enige om at én enkelt regel i kodeksen skiller seg ut fra alle de andre. Umiddelbart kunne punktet